

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **Mgr. Bc. R. T.**, zast. JUDr. Pavlem Kiršnerem, LL.M., advokátem se sídlem Rumunská 1720/12, Praha 2, proti žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Kongresová 1666/2, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2020, č. 636/2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2021, č. j. 14 Ad 10/2020-57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Předmětem projednávané věci je otázka, do jaké tarifní třídy jako složky služebního příjmu podle § 113 a násl. zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), má být zařazen žalobce jako vedoucí poříčního oddělení odboru služby pořádkové policie Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, jakož i otázka rozhodovací pravomoci správních orgánů v této věci.

[2] Rozhodnutím náměstka žalovaného pro vnější službu ze dne 19. 8. 2014, č. 3953/2014, byl žalobce ustanoven dnem 1. 9. 2014 na služební místo vedoucího poříčního oddělení a zařazen do 6. tarifní třídy. Žádostí ze dne 4. 12. 2019 se žalobce domáhal stanovení 8. tarifní třídy a přiznání nároku na rozdíl mezi 6. a 8. tarifní třídou za dobu 3 let zpětně včetně úroků z prodlení. Eventuálně požadoval stanovení 7. tarifní třídy.

[3] Náměstek žalovaného tuto žádost žalobce rozhodnutím ze dne 21. 2. 2020, č. j. KRPA-414653-12/ČJ-2019-0000ZU, zamítl. Shledal, že zařazení žalobce do 6. tarifní třídy odpovídá § 116 zákona o služebním poměru, charakteristice tarifních tříd v příloze zákona i popisu specifických činností v bodě 1.3.6.11. přílohy nařízení vlády

č. 104/2005 Sb., kterým se stanoví katalog činností v bezpečnostních sborech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katalog činností“). Poříční oddělení totiž provádí toliko jednotlivé a dílčí úkony v trestním řízení, nikoliv komplexní trestní řízení v jakémkoli stádiu (odpovídalo by 7. tarifní třídě podle bodu 1.3.7.12. přílohy katalogu činností). Současně mezi úkoly poříčního oddělení nepatří řešení náročných a složitých analytických, metodických ani koncepčních úkolů a toto oddělení, resp. žalobce jako jeho vedoucí neusměrňuje výkon policejní činnosti v rámci územního útvaru vyššího stupně (odpovídalo by 8. tarifní třídě podle bodu 1.3.8.3. přílohy katalogu činností).

[4] Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný výše nadepsaným rozhodnutím. Dospěl k závěru, že při hodnocení specifík poříčního oddělení a jeho činnosti pro účely zařazení žalobce do platové třídy nedošlo k pochybení a tarifní zařazení žalobce je odpovídající.

[5] Žalobce se proti rozhodnutí žalovaného bránil žalobou, kterou městský soud nyní napadeným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou. Předně nepřisvědčil žalobci, že by ve věci rozhodoval nepřislušný orgán. Podle § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru může ředitel bezpečnostního sboru (ve vztahu k projednávané věci policejní prezident) svou primární personální pravomoc delegovat na jiného služebního funkcionáře, kterým je pro řízení ve věci vedoucího poříčního oddělení náměstek žalovaného. Odvolacím orgánem je pak žalovaný. Městský soud dále neshledal, že by napadená rozhodnutí byla nedostatečně odůvodněná, a to ani ve vztahu k tarifnímu zařazení vedoucích jiných oddělení, ani ohledně nezařazení žalobce do 7. tarifní třídy. Správní orgány podrobně popsaly charakter a náplň žalobcovy práce a odůvodnily jeho tarifní zařazení. Žalovaný též odlišil činnost žalobce a dalších oddělení, jejichž vedoucí jsou též zařazeni do 6. tarifní třídy, od vedoucích oddělení zařazených do 7. tarifní třídy.

[6] Ve věci samé městský soud konstatoval, že činnost žalobce nesplňuje parametry *komplexní koordinace a řízení činnosti na úseku trestního řízení* odpovídající 7. tarifní třídě a žalobce ani nerozporuje, že by nekonal pouze dílčí a jednotlivé úkony trestního řízení. Žalovaný tedy náročnost činnosti žalobce ve vztahu k trestnímu řízení správně připodobnil činnosti vedoucích oddělení zařazených do 6. tarifní třídy.

[7] Ve vztahu k 8. tarifní třídě se městský soud vypořádal se změnou popisu žalobcova služebního místa, ke které došlo dne 21. 1. 2020, avšak konstatoval, že pracovní náplň neodpovídá 8. tarifní třídě v žádném znění. Jakkoliv žalobcova vedoucí funkce s sebou nutně nese prvek řízení a koordinace svěřeného oddělení, při kterém žalobce metodicky působí na své podřízené, žalobce neusměrňuje výkon policejních činností v rámci vyššího územního celku. Poříční oddělení nepůsobí na jiné podřízené útvary, neboť žádné takové nemá. Usměrnování vlastních příslušníků je běžnou součástí činnosti vedoucího (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2009, č. j. 4 Ads 143/2008-109) a větší díl odpovědnosti vedoucího oproti jeho podřízeným je reflektován příplatkem za vedení (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 8. 2005, č. j. 2 As 62/2004-61, č. 748/2006 Sb. NSS). Městský soud proto uzavřel, že žalobcova služební činnost plně odpovídá bodu 1.3.6.11. přílohy katalogu činností (tedy 6. tarifní třídě, pozn. NSS) a není prostor pro jeho přeřazení do 8. tarifní třídy.

II. Obsah kasační stížnosti a dalších podání

pokračování

II.a Kasační stížnost

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl výše označený rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Stěžovatel předně brojí proti jeho nezařazení do 7. tarifní třídy, neboť je přesvědčen, že je u něj naplněna položka 1.3.7.12. přílohy katalogu činností. Nesouhlasí, že poříční oddělení není policejním orgánem určeným k trvalému plnění úkolů trestního řízení, ale oddělením pořádkové služby, které činí šetření a jednotlivé úkony neodkladné, neopakovatelné a na dožádání. Dle organizačního řádu, ve znění do 13. 3. 2019, spadá prověřovací fáze trestního řízení ohledně trestných činů se vztahem k říční cestě do kompetence oddělení stěžovatele, který bude tuto činnost koordinovat. Nízká frekvence těchto trestných činů přitom není relevantní a nemůže být stěžovateli přičítána k tíži. Je též nesprávný závěr městského soudu, že angažmá oddělení stěžovatele na úseku trestního stíhání není komplexní, jelikož pojem *úseku trestního řízení* nelze vykládat jako celé trestní řízení. Zároveň položka 1.3.6.11. katalogu činností prvek trestního stíhání vůbec nezahrnuje, proto je-li tento prvek přítomen, musí se jednat o položku 1.3.7.12. Nemůže obstát ani argument, že činnosti jako odhalování trestných činů, zajišťování pachatelů a stop jsou základním úkolem všech složek policie, protože pak by vymezení v katalogu činností postrádalo smysl. Do účelové změny organizačního řádu ke dni 13. 3. 2019 tedy pracovní náplň stěžovatele zněla totožně jako vymezení položky 1.3.7.12. v katalogu činností. Samotná změna navíc přináší pochybnosti o svém účelu, pokud nedošlo k faktické změně pracovní náplně stěžovatele.

[10] Stěžovatel srovnává svou činnost s vedoucími jiných oddělení, kteří jsou zařazeni do 7. tarifní třídy, ačkoliv jsou v rámci trestního řízení činní méně, přinejmenším stejně jako stěžovatel, nebo vůbec. Městský soud tedy posoudil rozdíl mezi odděleními nesprávně.

[11] Městský soud se nijak nevypořádal s navrženým důkazem, přípisem personálního odboru Policejního prezidia, dle kterého má být stěžovatel zařazen do 7. tarifní třídy a který je též součástí správního spisu. Jde přitom o stěžejní důkaz, že má být zařazen alespoň do 7. tarifní třídy.

[12] Další okruh kasačních námitek směřuje proti nezařazení stěžovatele do 8. tarifní třídy. Stěžovatel má za to, že jeho činnost odpovídá položce 1.3.8.3. přílohy katalogu činností. Cituje z rozsudku č. j. 4 Ads 143/2008-109, původní popis své služební činnosti a konstatuje, že je naplněn požadavek koordinace ve smyslu uvedeného rozsudku. Stěžovatel vede poříční oddělení, které je členěno pro celé území v působnosti Krajského ředitelství hlavního města Prahy, tedy usměrňuje výkon policejních činností v rámci vyššího územního celku. Z ničeho nevyplývá, že by podmínkou usměrňování byla existence hierarchicky podřízených složek, proto není relevantní, že stěžovatel přímo a soustavně aktivně nepůsobí a neřídí podřízené složky, které poříční oddělení nemá. V 8. tarifní třídě jsou zařazeni i vedoucí oddělení, která nemají podřízené složky. Stěžovatel jmenuje některá taková oddělení a uzavírá, že je vůči němu postupováno rozdílně v jeho neprospěch. K těmto

skutečností, zjištěným stěžovatelem podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, se přitom městský soud nijak nevyjádřil.

[13] Stěžovatel nakonec namítá procesní vadu správního řízení, neboť o jeho žádosti rozhodoval v rozporu s § 2 zákona o služebním poměru náměstek a žalovaný rozhodoval až o odvolání. Pravomoc náměstka přitom není odvozena ze zákona, ale z interního pokynu policejního prezidenta, na čemž nic nemění rozsudek ze dne 16. 3. 2009, č. j. 4 Ads 139/2008-49, dle kterého je zákonný pojem *vedoucí organizační části bezpečnostního sboru* nejasný. Náměstek žalovaného není vedoucím organizační části Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy. Pravomoc rozhodovat o stěžejních otázkách na úseku služebního poměru jako jsou platové podmínky by ani neměla být delegována, ale měl by o nich rozhodovat ředitel bezpečnostního sboru.

II.b Vyjádření žalovaného

[14] Žalovaný považuje napadený rozsudek za souladný se zákonem. Ve vztahu k 7. tarifní třídě uvedl, že nejsou žádné speciální trestné činy spojené s vodní/říční cestou, načež rozsáhle popsal standardní postup řešení podezření ze spáchání trestného činu a věcnou příslušnost jednotlivých policejních orgánů. Konstatoval, že poříční oddělení v tomto ohledu nemá výjimečné postavení, a to ani v případě událostí ve vodě nebo na ní, jeho činnost je stejná jako jiných hlídek policie, není určeno k trvalému plnění úkolů na úseku trestního řízení a není tím, kdo by komplexně koordinoval a řídil činnost policie na úseku trestního řízení. Do kompetence poříčního oddělení nespadá ani prověřovací fáze trestního řízení, na čemž nic nemění skutečnost, že provedením neodkladného úkonu policistou poříčního oddělení mohou být zahájeny úkony trestního řízení. Pracovní náplň stěžovatele pak rozhodně není totožná se zněním katalogu činností a poříční oddělení není příslušné ani k dokumentaci a vyšetřování trestné činnosti (spadalo by pod bod 1.3.7.1. přílohy katalogu činností).

[15] Městský soud dle žalovaného nezatížil napadený rozsudek vadou, nevyjádřil-li se k personálnímu stanovisku. Bylo prokázáno, že poříční oddělení neprovádí komplexní trestní řízení v žádném stádiu.

[16] Ohledně nezařazení stěžovatele do 8. tarifní třídy se žalovaný ztotožnil s názorem městského soudu, že stěžovatel neprovádí koordinační činnost ve smyslu rozsudku č. j. 4 Ads 143/2008-109. Nakonec procesní postup rozhodování o žádosti byl v souladu se zákonem, neboť i podle rozsudku NSS ze dne 29. 5. 2009, č. j. 4 Ads 138/2008-48, může ředitel příslušného krajského ředitelství delegovat rozhodovací pravomoc na svého náměstka, který je pověřen řízením konkrétní organizační složky.

[17] Z uvedených důvodů žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou.

II.c Replika stěžovatele

[18] Stěžovatel zopakoval, že činnost jeho oddělení na úseku trestního stíhání není zanedbatelná. Znovu poukázal na jiná oddělení zařazená do 7. tarifní třídy (nově přiložil oznámení o výběrovém řízení na zástupce vedoucího oddělení stálé pořádkové jednotky) a uvedl, že žalovaný se tomuto srovnání účelově vyhnul a pozornost tomu nevěnoval ani

pokračování

městský soud. Jednotlivé položky katalogu činností je třeba posuzovat v kontextu ostatních oddělení. Personální stanovisko je dle stěžovatele relevantní, ale hlavně je to důkaz, který měl být městským soudem zhodnocen. Stěžovatel nakonec setrval na tom, že součástí jeho pracovní náplně je i metodické vedení ve smyslu katalogu činností, a přiložil písemnost kapitána policie, z níž má vyplývat, že stěžovatel na svém oddělení metodicky vede své podřízené pracovníky.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[19] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu rozsudku městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[20] Kasační stížnost není důvodná.

III.a Příslušnost náměstka žalovaného

[21] Nejvyšší správní soud se předně zabýval kasační námitkou, že o žádosti stěžovatele rozhodoval v prvním stupni nepřislušný orgán. Námitka není důvodná.

[22] Podle § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru *[v]e věcech služebního poměru příslušníků jedná a rozhoduje jménem státu ředitel bezpečnostního sboru, není-li dále stanoveno jinak. V rozsahu jím stanoveném jedná a rozhoduje též vedoucí organizační části bezpečnostního sboru.*

[23] Městský soud z uvedeného správně dovodil, že originární rozhodovací pravomoc ve vztahu k personálním otázkám příslušníka bezpečnostního sboru má ředitel bezpečnostního sboru (v projednávané věci policejní prezident), avšak zákon vytváří prostor pro decentralizaci, delegaci na *vedoucího organizační části bezpečnostního sboru* (bod 32. napadeného rozsudku). V tomto ohledu tedy neobstojí námitka stěžovatele, že personální pravomoc ředitele bezpečnostního sboru by neměla být delegována. Zákon o služebním poměru delegaci výslovně předpokládá a nelze si ani dost dobře představit, že o personálních otázkách všech příslušníků bezpečnostního sboru by rozhodovala jediná osoba, tj. ředitel sboru.

[24] Obsahem pojmu *vedoucího organizační části bezpečnostního sboru* se Nejvyšší správní soud již zabýval rozsudkem č. j. 4 Ads 139/2008-49 a konstatoval, že je třeba aplikovat interní akty řízení konkretizující organizační strukturu toho kterého bezpečnostního sboru (obdobně srov. žalovaným citovaný rozsudek č. j. 4 Ads 138/2008-48, rozsudek NSS ze dne 24. 9. 2013, č. j. 4 Ads 118/2012-38, odst. [15] až [17], nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 1. 2020, č. j. 34 A 11/2017-39, body 28. a 29.). Nejvyšší správní soud v této souvislosti koriguje závěr městského soudu v bodě 33. nyní napadeného rozsudku, neboť rozhodovací pravomoc lze ze zákona delegovat právě jen na vedoucího příslušné organizační

části, jakkoliv je třeba tento neurčitý pojem dále vyložit. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 Ads 139/2008-49 nepřijal jiný závěr.

[25] Stěžovatel ovšem namítá, že *vedoucím organizační části bezpečnostního sboru* není náměstek žalovaného, který v nyní projednávané věci rozhodoval jako prvostupňový orgán. Opak je však pravdou. Organizační strukturu policejního bezpečnostního sboru, resp. organizační zařazení poříčního oddělení stěžovatele blíže popsal náměstek žalovaného na str. 8 a násl. svého rozhodnutí, přičemž vycházel mj. z organizačního řádu Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, tedy z příslušného interního aktu upravujícího organizaci této policejní složky. Tento organizační řád byl vydán rozkazem žalovaného a je založen na č. l. 57 a násl. správního spisu náměstka žalovaného.

[26] Poříční oddělení stěžovatele organizačně spadá pod odbor služby pořádkové policie, který je jedním z útvarů Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy a v čele tohoto odboru stojí právě náměstek žalovaného pro vnější službu. Uvedenému odpovídá i neformální charakteristika Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy na webových stránkách <https://www.policie.cz/docDetail.aspx?docid=9128&doctype=ART&#OSPP>. Slovy zákona je tedy náměstek žalovaného *vedoucím organizační části (odboru služby pořádkové policie) bezpečnostního sboru (Policie ČR)*. Nejvyšší správní soud proto souhlasí s městským soudem, že v projednávané věci rozhodovaly příslušné orgány.

III.b Tarifní zařazení stěžovatele

[27] Ve věci samé stěžovatel nesouhlasí se svým zařazením do 6. tarifní třídy a domáhá se stanovení 7., příp. 8. tarifní třídy. Namítá též nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku a vadu spočívající v tzv. opomenutém důkazu. Námitky nejsou důvodné.

[28] Tarifní třída příslušníka bezpečnostního sboru se v souladu s § 116 odst. 1 zákona o služebním poměru stanoví *podle nejnáročnější činnosti, jejíž výkon se na služebním místě vyžaduje. Pro služební místo vedoucího příslušníka se stanoví tarifní třída podle nejnáročnější činnosti v působnosti příslušné organizační jednotky bezpečnostního sboru.*

[29] Podle § 116 odst. 2 zákona o služebním poměru *v souladu s charakteristikami tarifních tříd uvedenými v příloze tohoto zákona stanoví vláda nařízením katalog činností v bezpečnostních sborech zařazených do jednotlivých tarifních tříd podle jejich složitosti, odpovědnosti a namáhavosti.* Činnosti ve výkonu služby Policie ČR jsou dle jednotlivých tarifních tříd specifikovány konkrétně pod bodem 1.3. přílohy katalogu činností.

[30] V projednávané věci byl stěžovatel zařazen pod položku 1.3.6.11. přílohy katalogu činností (viz popis služebního místa ze dne 1. 8. 2014 na č. l. 7 správního spisu náměstka žalovaného). Činností podle bodu 1.3.6.11. přílohy katalogu činností je *[k]oordinace a řízení činnosti Policie České republiky na úseku výkonu služby u organizačních článků útvarů s celostátní působností, územních útvarů vyššího stupně nebo územních útvarů nižšího stupně.*

[31] Stěžovatel se domáhá stanovení 7., příp. 8. tarifní třídy. Konkrétně namítá, že jeho služební činnost odpovídá bodu 1.3.7.12. (*[k]omplexní koordinace a řízení činnosti Policie České republiky na úseku trestního řízení a výkonu služby u organizačních článků útvarů*

pokračování

s celostátní působností, územních útvarů vyššího stupně nebo územních útvarů nižšího stupně), resp. bodu 1.3.8.3. ([s]amostatné tvůrčí řešení náročných a složitých analytických, metodických a koncepčních úkolů a usměrňování výkonu policejní činnosti v rámci policejního prezidia, útvarů s celostátní působností nebo územních útvarů vyššího stupně) přílohy katalogu činností.

[32] Nejvyšší správní soud se ve své rozhodovací praxi problematikou tarifních tříd služebního příjmu příslušníků bezpečnostní sborů již několikrát zabýval. Judikoval, že podstatný je fakticky prováděný výkon služby příslušníka bezpečnostního sboru. Současně ovšem plnění úkolů neodpovídajících tarifnímu zařazení nebo případná výjimečná činnost nevedou automaticky k zařazení do vyšší tarifní třídy (srov. rozsudky NSS č. j. 4 Ads 143/2008-109 a ze dne 23. 2. 2011, č. j. 3 Ads 14/2011-104, obdobně ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 As 126/2014-59, odst. [26], ze dne 12. 10. 2016, č. j. 7 As 142/2016-96, odst. [33], nebo novější ze dne 24. 10. 2022, č. j. 7 As 155/2022-48, odst. [12]).

[33] V projednávané věci Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní orgány i městský soud uvedené judikatuře dostály. Podrobně se zabývaly faktickou činností stěžovatele i poříčního oddělení, které stěžovatel vede, a jejich závěry o správnosti zařazení stěžovatele do 6. tarifní třídy jsou logické, srozumitelné a dostatečně odůvodněné. Naopak Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelem, který svou činnost zařazuje jak do 7., tak do 8. tarifní třídy. Ze znění § 116 odst. 1 zákona o služebním poměru i z podstaty věci vyplývá, že rozhodující je nejnáročnější činnost příslušníka bezpečnostního sboru, podle které se stanoví odpovídající tarifní třída. Každopádně v projednávané věci městský soud i správní orgány přesvědčivě odůvodnily, proč činnost stěžovatele neodpovídá ani 7., ani 8. tarifní třídě pod položkami, kterých se stěžovatel dovolává.

[34] Ve vztahu k 7. tarifní třídě je podstatné, že stěžovatel jako vedoucí poříčního oddělení neprovádí komplexní koordinaci na žádném úseku trestního řízení. Správní orgány i městský soud podrobně rozebraly, že poříční oddělení není trvale určeno k plnění úkolů v rámci trestního řízení a nevede jej v žádné fázi, nýbrž činí toliko dílčí a jednotlivé úkony. To samozřejmě neznamená, že činnost stěžovatele a jeho poříčního oddělení by v rámci trestního řízení byla zanedbatelná. Například pátrání ve vodě po osobách nebo věcech souvisejících s trestnou činností bude zajisté spadat primárně (ne-li výlučně) do působnosti stěžovatelova oddělení. Z toho však nelze dovodit, že by stěžovatel *komplexně koordinoval a řídil činnost* policie na úseku trestního řízení. Nejvyšší správní soud v podrobnostech odkazuje na napadený rozsudek, jakož i předcházející rozhodnutí žalovaného a jeho náměstka, s jejichž závěry se ztotožňuje.

[35] Nelze přijmout ani názor stěžovatele, že je-li v činnosti příslušníka bezpečnostního sboru přítomen prvek trestního řízení, automaticky to vede k jeho zařazení do 7. tarifní třídy pod položku 1.3.7.12. přílohy katalogu činností. Charakteristika činnosti v položce 1.3.7.12. přílohy katalogu činností zjevně nezahrnuje jakékoliv působení v rámci trestního řízení, ale *komplexní koordinaci a řízení činnosti* policie na úseku trestního řízení. Zároveň, jak uvedl i městský soud v bodě 50. napadeného rozsudku, správní orgány logicky odůvodnily, že obecná činnost spojená s trestnou činností a provádění úkolů podle trestního řádu je základním úkolem policie jako celku podle § 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Nejvyššímu správnímu soudu není jasné, proč podle stěžovatele tento závěr nemůže obstát.

[36] Co se týče vedoucích jiných oddělení zařazených dle stěžovatele v 7. tarifní třídě, městský soud i správní orgány se s tímto srovnáním dostatečně a přesvědčivě vypořádaly a vysvětlily, v čem se jednotlivá oddělení a jejich činnost liší, nebo naopak podobají. Nejvyšší správní soud se s jejich závěry i v této části ztotožňuje a v podrobnostech odkazuje na napadený rozsudek (bod 51.) i správní rozhodnutí.

[37] Stěžovatel dále namítl, že městský soud nezohlednil významný důkaz – stanovisko personálního odboru Policejního prezidia ze dne 28. 1. 2019. Nejvyšší správní soud souhlasí, že městský soud uvedený důkaz skutečně výslovně nehodnotil, avšak nejedná se o vadu, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozsudku a byla důvodem pro jeho zrušení [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[38] Jak uvedl i sám stěžovatel, uvedené personální stanovisko je obsaženo již ve správním spise (č. l. 15 spisu náměstka žalovaného), přičemž Nejvyšší správní soud dlouhodobě judikuje, že z písemností obsažených ve správním spise může soud vycházet, aniž by jimi dokazoval (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS, obdobně novější ze dne 17. 5. 2023, č. j. 9 Afs 87/2022-47, odst. [33]). I Nejvyšší správní soud se tedy seznámil s obsahem personálního stanoviska a uvádí, že z něj vyplývá zařazení stěžovatele do 7. tarifní třídy, anebo nutnost opravy formulace v organizačním řádu. Personální stanovisko tedy bez dalšího nestanoví, že stěžovatel by měl být zařazen do 7. tarifní třídy, ale jako alternativu uvádí změnu organizačního řádu. K této změně také došlo ode dne 13. 3. 2019, k čemuž se městský soud vyjádřil v bodě 50. napadeného rozsudku a Nejvyšší správní soud se i s těmito závěry ztotožňuje. Městský soud správně uvedl, že změnou organizačního řádu byl sladěn jeho obsah s činností stěžovatele. Nelze tedy přijmout stěžovatelův argument zpochybňující účel provedené změny organizačního řádu, nedošlo-li k faktické změně jeho pracovní náplně. Podstatné také je, že změna organizačního řádu se netýkala pouze činností oddělení stěžovatele, ale došlo k úpravám i ve vztahu k jiným oddělením (obě znění organizačního řádu jsou založena na č. l. 57 a násl. spisu náměstka žalovaného).

[39] Současně městský soud řádně přezkoumal a odůvodněně potvrdil závěry správních orgánů ve vztahu k nezařazení stěžovatele do 7. tarifní třídy, které se proti uvedenému personálnímu stanovisku vymezily na str. 19 rozhodnutí náměstka a na str. 30 a 31 rozhodnutí žalovaného. Městský soud se tedy s obsahem personálního stanoviska *de facto* vypořádal a výslovně dokazovat jím nemusel, neboť je obsaženo ve správním spise. Dlouhodobě také platí, že soud nemusí výslovně odpovědět na každou dílčí žalobní (kasační) námitku, ale jeho úkolem je vynést celkově přesvědčivé a odůvodněné rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a ze dne 14. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 222/18, obdobně rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2023, č. j. 9 As 123/2022-55, odst. [12]). Tomuto požadavku městský soud dostál.

[40] Ve vztahu k 8. tarifní třídě Nejvyšší správní soud předně uvádí, že není přílehlavý odkaz stěžovatele na rozsudek č. j. 4 Ads 143/2008-109 s argumentací, že stěžovatel provádí koordinační činnost ve smyslu tohoto rozsudku, a proto jeho činnost odpovídá položce 1.3.8.3. přílohy katalogu činností. Položka 1.3.8.3. přílohy katalogu činností pojem koordinace vůbec neobsahuje. Uvedený rozsudek se zabýval jinou položkou katalogu činností, konkrétně položkou 1.3.8.10., která zní [k]omplexní koordinace činností při

pokračování

zajišťování ochrany života a zdraví chráněných osob nebo ochrany zastupitelských úřadů, určených objektů a sídelních objektů včetně stanovování nejnáročnějších postupů a způsobů této ochrany. Stěžovatel se však v rámci 8. tarifní třídy dovolává zcela jiné činnosti, která, jak již bylo řečeno, pojem koordinace nezahrnuje.

[41] Stěžovatel svůj požadavek na zařazení do 8. tarifní třídy odůvodňuje tím, že jako vedoucí poříčního oddělení řídí a usměrňuje jemu podřízené pracovníky. Nejvyšší správní soud ovšem souhlasí se správními orgány i městským soudem, že tato stěžovatelova činnost namítanou položku 1.3.8.3. přílohy katalogu činností nenaplnuje.

[42] Předně, činnost popsaná v položce 1.3.8.3. přílohy katalogu činností je širší a nezahrnuje pouze *usměrňování policejní činnosti*, ale též *samostatné tvůrčí řešení náročných a složitých analytických, metodických a koncepčních úkolů*. Tyto činnosti stěžovatel vůbec netvrdí, že by vykonával, a již náměstek žalovaného ve svém rozhodnutí vysvětlil, že tato činnost není součástí stěžovatelovy pracovní náplně.

[43] Nejvyšší správní soud dále souhlasí s městským soudem, že vedení a usměrňování vlastních podřízených zaměstnanců je typickou náplní práce vedoucího zaměstnance, kterému z podstaty věci za tuto činnost a s ní odpovídající větší díl odpovědnosti náleží příplatek za vedení. Odkaz městského soudu na rozsudek č. j. 2 As 62/2004-61 přitom Nejvyšší správní soud považuje na rozdíl od stěžovatele za přílehlavý, neboť se zabýval právě náplní práce vedoucího příslušníka policejního sboru a obecným pojmem usměrňování vykonávaných činností. Ačkoliv byl uvedený rozsudek vydán ještě před účinností aktuálního katalogu činností, jeho obecné závěry jsou aplikovatelné i za současné právní úpravy, jak implicitně vyplývá např. z rozsudku NSS ze dne 8. 9. 2010, č. j. 6 Ads 65/2010-88.

[44] Nakonec lze přisvědčit stěžovateli, že městský soud se výslovně nezabýval jinými odděleními, jejichž vedoucí jsou zařazeni v 8. tarifní třídě. Ani tato skutečnost však nepředstavuje vadu, pro kterou by bylo nutné napadené rozhodnutí zrušit jako nezákonné. Předně platí, jak bylo uvedeno výše, že soud nemusí výslovně reagovat na každé žalobní tvrzení, ale musí se vypořádat se smyslem žalobní argumentace jako celkem a podat přesvědčivé odůvodnění svého rozhodnutí. To městský soud v projednávané věci učinil. Zároveň míra konkrétnosti námítky předurčuje míru podrobnosti jejího vypořádání (srov. např. rozsudek NSS z dne 20. 8. 2015, č. j. 9 As 18/2015-101, odst. [48], nebo novější ze dne 16. 5. 2023, č. j. 8 As 145/2021-51, odst. [37]). Ve vztahu k 8. tarifní třídě stěžovatel v žalobě nepředestřel konkrétní argumentaci, na kterou by městský soud měl a mohl adekvátně reagovat. Tak, jak to stěžovatel učinil u 7. tarifní třídy a městský soud se tímto srovnáním také náležitě zabýval (viz výše odst. [36] tohoto rozsudku).

[45] Nejvyšší správní soud uzavírá, že nikterak nezpochybňuje náročnost a záslužnost činností vykonávaných stěžovatelem a jemu svěřeným poříčním oddělením. Ze správního spisu ani jiných podkladů však nevyplynulo, že by stěžovatel vykonával činnosti odpovídající namítaným bodům 1.3. 7. 12. nebo 1.3.8.3. přílohy katalogu činností, a proto nebylo možné jej zařadit do 7. ani 8. tarifní třídy. Podrobněji ke všem důvodům viz výše.

IV. Závěr a náklady řízení

[46] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[47] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. srpna 2023

JUDr. Radan Malík
předseda senátu